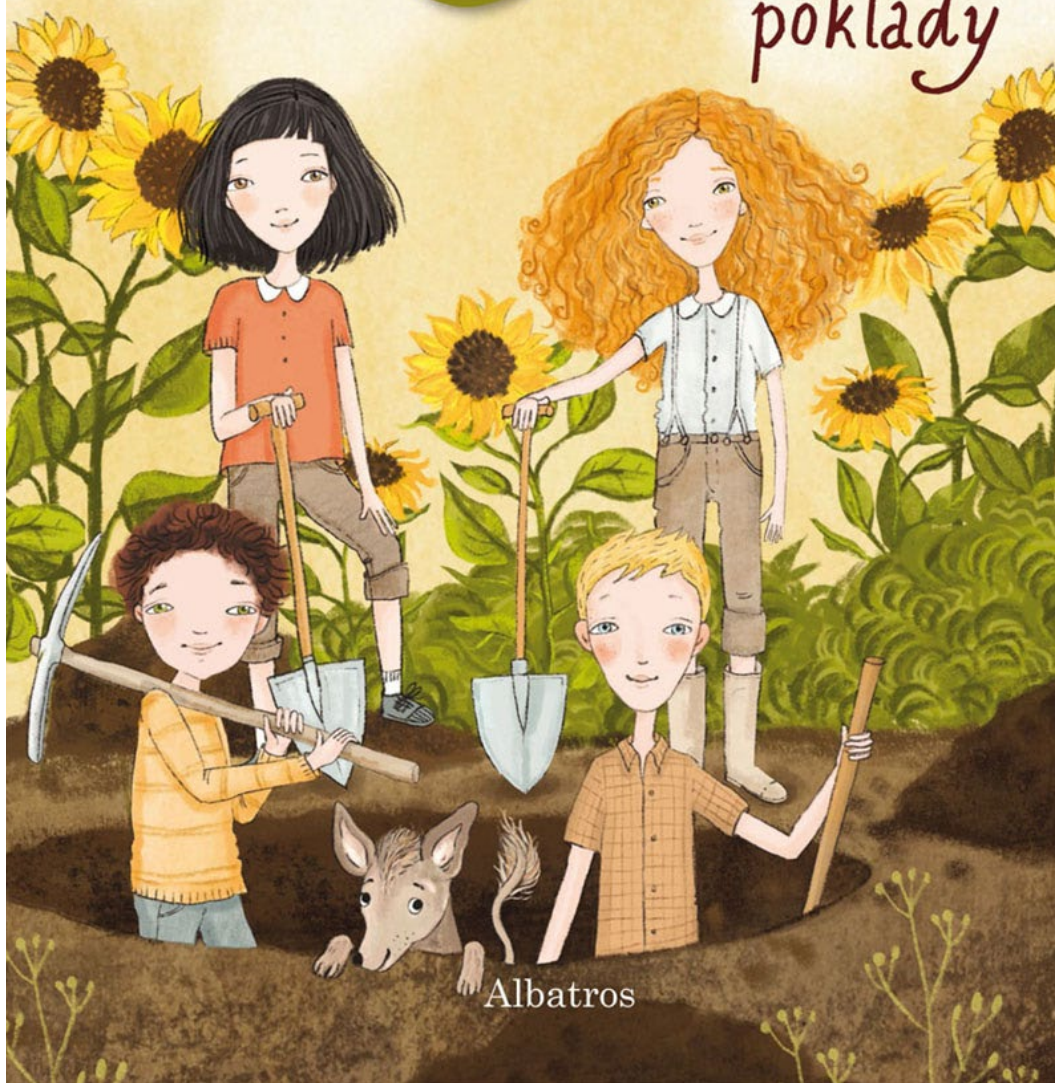

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

a pradávné
poklady

Albatros

Valentýnka a pradávné poklady

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Valentýnka a pradávné poklady – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

a pradávné
poklady

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a pradávné poklady

ILUSTROVALA IVONA KNECHTLOVÁ

ALBATROS

Valentýnka hledá nápad na další hru

Jakmile začaly letní prázdniny, Valentýnka pro své kamarády – Jonáše, Zuzku a Péťu – vymýšlela nejrůznější hry. Nejdřív společně vyráběli šumivé koule. Pak založili cestovní kancelář Žabák a Lítalka. A do třetice se Valentýnčin pokoj proměnil ve veterinární ordinaci.

Péťa totiž našel poraněného drozda a Valentýnka mu půjčila klec, v které si ptáka odnesl domů. Když se drozdík Fistulka uzdravil, Péťa ho vypustil zpátky na svobodu. Chlapec byl moc smutný, že milého opeřence už neuvidí. Ale nesmutnil dlouho. Valentýnka si klec nakonec neodnesla a rodiče koupili Péťovi modrou andulku. Pískala si na bidýlku a Péťa ji brzy naučil říkat: „Dobrý den! Já jsem Pepík!“

Takže i třetí hra dopadla dobře. Ale jaká má být čtvrtá hra, aby byla ještě lepší než ty předchozí?

Valentýnka se uvelebila v houpacím křesle a tiše dumala. Byl večer. V pokoji, který se nacházel v podkroví bílé vily, se šelo. Netrvalo dlouho a kolem holčičky se rozprostřela tma. Neviděla na klávesy, u kterých skládala písničky. Nerozpoznala ani psa, peruánského naháče Huga, který spal v pelíšku. A přesto se Valentýnka dál pohupovala v křesle a zkroušeně povzdychávala. Nemohla vůbec na nic přijít.

Máme si hrát třeba na tmu? blesklo holčičce hlavou. Ale co je to za nesmysl. Jak se asi dá hrát na tmu? Tma je přece tma a světlo je světlo. Nebo ne?

„Já se snad zblázním!“ pronesla Valentýnka a v tu chvíli si uvědomila, že má ukrutnou žízeň.

Holčička si nazula pantofle a seběhla do kuchyně.

„Valentýnko, ty ještě nespíš?“ divila se babička, která si právě vařila vodu na čaj.

„Mám hroznou žízeň,“ oznámila Valentýnka a zároveň pozorovala, jak babička natahuje ruku k horní polici pro plechovku čaje.

Na té polici stálo několik vyrovnaných barevných plechovek různých velikostí a tvarů a holčičku něco napadlo.

„Babičko, když máš tolik plechovek s čajem, ty je vlastně sbíráš?“ zeptala se Valentýnka.

„Sbírám, abych si pak mohla vybírat,“ přikývla babička. „A kromě toho se mi prostě líbí.“

„Mně taky,“ souhlasila Valentýnka a natočila si sklenici studené vody. Sotva ji vypila, zvědavě se vyptávala dál: „Babi, co ještě sbíráš?“

„Mám sbírku pohlednic,“ odpověděla babička. „Kdysi jsem je dostávala i z dalekých zemí. Jestli chceš, můžeme si je spolu zítra prohlídnout.“

„Moc ráda,“ potřásla hlavou Valentýnka, dala babičce pusku na dobrou noc a jakoby nic odkráčela nahoru do podkroví.

Avšak v posteli holčička začala horečnatě uvažovat. Nemohla by se nová hra věnovat sbírkám? Ale co já sama sbírám? zarazila se Valentýnka. Mám několik plyšáků, ty jistě tvoří sbírku. Ovšem co například šperky? Jsou moje šperky v malované krabičce už sbírkou? Anebo co sukně ve skříni? A co knížky v knihovničce? Ty si přece nechám celý život. Ale můžu říct, že je sbírám? Kdy se z věcí vlast-

ně stane sbírka? Stačí, že jich je hodně a že potěší? Nebo musí samotné věci působit něčím zvláštním?

Tohle byly ovšem příliš složité otázky, až Valentýnku trošku rozbolela hlava. Naštěstí do postele skočil Hugo. Stulil se vedle holčičky a za chvíli oba spokojeně usnuli.